

El Periódico de Catalunya, SL, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopilacions de premsa (press-clipping), sense comptar amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32.1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intel·lectual.

EL PERIÓDICO publica opinions, rèpliques i suggeriments d'interès general. No es consideraran les cartes de més de 1.500 caràcters (amb espais), que podran ser extractades. No es mantindrà correspondència o contacte telefònic sobre elles. Hi han de constar: nom, cognoms, DNI, professió, edat, domicili i telèfon. Informació sobre protecció de dades: entre-tots.elperiodico.cat

QUEIXES: Els lectors poden expressar les seves queixes al diari o bé al Consell de la Informació de Catalunya (CIC). Al CIC només quan considerin que s'han vulnerat els principis recollits en el Codi Deontològic, pel tractament que donen els mitjans informatius sobre els diferents temes. Es poden adreçar al Consell de la Informació de Catalunya trucant al 93 317 19 20.

ELECCIÓ D'ESCOLA

Un dret dels pares, no una imposició

Estem en una època en què l'únic motiu de mobilització de la massa social és la lluita per les llibertats. Fins ara, la llibertat era entesa per alguns polítics com a llibertat d'oportunitats, sense saber del tot si eren a favor del bé comú o de la pobresa humana.

Ara bé, quan la llibertat s'enfronta a situacions incòmodes com el dret d'escollir escola, s'opta pel monopoli. En nom de la igualtat, s'eliminen els concerts escolars i les llibertats dels pares a elegir una escola o una altra; se segreguen escoles, per raons de butxaca, entre privades i públiques, i tot això fa que s'agregui encara més la diferenciació social. Sembla que el focus no sigui la millora de la qualitat de l'ensenyament, sinó una poderosa eina de control social, un intent d'uniformitzar unilateralment l'educació amb criteris polítics i ideològics. ¿Serà que la llibertat d'escollir només

quedarà en mans de qui pot anar a una escola privada?

Llàstima que tots els que s'omplen la boca parlant i lluitant per la llibertat estiguin ocupats a laminar les llibertats individuals dels ciutadans, limitant l'elecció dels pares sobre el model educatiu que volen per als seus fills. Es publiquen decrets limitadors sense més ni més, ¿i són capaços de parlar d'una república de llibertats?

Volem viure en un país sense segregació escolar. Per això, s'hauria de repensar un model de finançament on elegir escola fos un dret dels pares, no una imposició del Govern. Si la concertada fos gratuïta, tothom podria escollir el seu model educatiu. Elegir escola no és ni hauria de ser un privilegi.

Roser Farrús

Professora. Sabadell

AQUÍ, AMB JOSEP CUNÍ
LA PREGUNTA DE SER
CATALUNYA
I EL PERIÓDICO

¿Creu que la igualtat home-dona aviat s'aconseguirà?

Sí, 26,3%
No, 73,7%

@AndreaRuizGa: ¿Com s'aconseguirà si els partits polítics no lluiten per la igualtat?

Miquel Aguayo: No. Les dones que conec que han arribat a dalt no ha sigut perquè ho permeti el sistema sinó perquè han trobat qui les ha recolzat.

Pot participar en l'enquesta cada dia a través del WhatsApp d'Aquí, amb Josep Cuní, al 626.574.036, o a la web d'EL PERIÓDICO

sep Segarra, i com a professor associat al Departament de Cirurgia de la Universitat Rovira i Virgili. Tota la seva vida va estar dedicada en cos i ànima a fer el bé als altres, amb una amable i professional atenció cap als seus pacients. Va ser un gran cirurgià i va introduir tècniques urològiques laparoscòpiques i robòtiques capdavanteres a la província

de Tarragona. Els diferents uròlegs amb els quals va treballar o als quals va formar el recordem com una persona tenaç, treballadora, amb bons sentiments i un gran cor. Mai t'oblidarem. Espera'ns, amic José, allà on siguis, i dona'ns força per poder imitar-te en la passió amb què et vas entregar als teus malalts. El meu més sentit condol a la seva família. Descansi en pau.

CATALUNYA

Senyora Ponsatí, prou

Mari Carmen Carnero
Castelldefels

Senyora Rahola, ¿vostè creu que ha sigut una bufetada a la justícia la manifestació festiva de Perpinyà? Jo crec que més bufetada als catalans han sigut les declaracions de la senyora Clara Ponsatí que deien que els independentistes anaven de «farol» a la «partida de pòquer» amb l'Estat i, per si fos poc, ara dient que la taula de diàleg és una «enganyifa». Senyora Ponsatí, ja n'hi ha prou. Moltes persones ens ho prenem molt seriosament. No faci més declaracions, ja està bé. Des de fora de Catalunya es veu molt bé tot, ¿per què no venen tots vostès a negociar en aquesta taula? ¿Per què serà?

A peu de carrer

Teresa Crespo

Jordi Cuixart

David Fernández

VOCALIA DE POBRESA D'ECAS

PRESIDENT D'ÒMNIUM

PERIODISTA. COOP57-CATALUNYA

Ser ximpanzés o bonobos

Va com va. I, no obstant, no volem creure el que ja sabem, malgrat la tirallonga de dades que narren la crisi viscuda i el lent miratge de la recuperació. Si un dia sorgeix que cada hora una família perd la seva casa per impossibilitat de pagar el lloguer, l'altre batem rècords de desnonaments. I l'endemà surt el relator especial per a la pobresa de l'ONU a recordar que la situació de les persones empobrides a Catalunya i l'Estat espanyol és de les pitjors de la Unió Europea i que hem perdut una dècada en la lluita imprescriptible per a l'erradicació de les desigualtats socials.

No és que quedin moltes coses per fer –que en queden, i moltíssimes, i per a llarg–, sinó que s'ha fet tot el contrari. Les dades empitjoren, s'agreguen, es cronifiquen: la pobresa assalariada afecta el 16% dels treballadors (575.000), 944.000 ciutadans estan en pobresa greu i 1.800.000 persones estan en risc d'exclusió. És a dir, un de cada quatre catalans. I sempre amb rostre de jove, dona, persona migrada o persona gran. ¿Som un sol poble? Aquell vell reclam sociopolític tan impulsor nascut sota la dictadura queda avui qüestionat i fragilitzat per les dades socioeconòmiques de l'últim Informe Foessa, que cartografia les desigualtats socials a casa nostra. Podríem dir que ja som tres països en un, i en una societat polaritzada. Tres en un, diguem-ho així: 45%, 35,5%, 19,5%. Un 45% viu sota patrons de plena integració social; un 35%, en les dinàmiques d'aquesta precarietat perpètua que ens diuen que ha arribat per quedar-se, i un 20%, sota

lògiques d'exclusió social.

Lluny i a prop, el novembre del 2016, Òmnium Cultural, ECAS (Entitats Catalanes d'Acció Social) i Coop57 ens uníem per impulsar el projecte Lliures (lliures de pobresa, d'exclusió, de desigualtats), per posar el nostre gra de sorra, juntament amb tantes altres persones, en aquest combat. No era una estranya aliança ni una singular complicitat entre l'àmbit cultural, el cooperativisme i la intervenció comunitària. Era fruit de l'excepcionalitat social amb què vivim: un diagnòstic compartit –ja innegable–, una reflexió conjunta –que cap país pot ser lliure si no ho és la seva gent– i una proposta en comú –implantar-se a fons i ara–. En escenaris de col·lapse social i extralimitació ecològica, calia un

ció, a qui continuarem exigint mesures urgents per combatre l'emergència social. Actuem des de la responsabilitat civil, compartint la lluita per la cohesió social i una millor qualitat de vida, fent xarxa per enfortir l'imaginari col·lectiu i l'esperança en un futur compartit. Perquè tots i totes tenim el repte de construir una societat més igualitària i més justa, i l'obligació d'evitar una dualitat insostenible. Fer-ho és, alhora, enfortir els drets humans i socials tan esberlats durant la crisi, antídoto contra la xenofòbia, i estimular la consciència col·lectiva de ser un sol poble.

Lliures de desigualtats

La recurrent metàfora sobre bonobos o ximpanzés sempre està rabiüdament vigent.

FERRAN NADEU

►► Menjador social de l'associació AEI.

Actuem des de la corresponsabilitat civil, compartint la lluita per la cohesió social

compromís permanent, durador i solidari. Quotidià i que anés amb els llums llargs. I això fem.

Emergència social

Que ningú es confongui: Lliures com a xarxa no vol substituir ni Govern ni Administra-

pre està rabiüdament vigent. Al capdavant, només hi ha un món i diferents formes de viure. Els ximpanzés, com una reproducció del món patriarcal i depredador dels nostres dies, es relacionen partint de la força, la imposició i l'agressivitat de la selvàtica llei de la selva. Els bonobos, per contra, són extremament pacífics, solidaris i cooperadors. Per això va néixer el

projecte Lliures: el que podem fer totes i tots nosaltres amb l'objectiu en l'horitzó de ser lliures de pobresa, d'exclusió, de desigualtats. Parafraçant Angela Davis, «no es tracta d'acceptar el que no es pot canviar sinó de canviar el que no es pot acceptar». ¿I vostè? ¿I nosaltres? ¿Bonobos o ximpanzés? Aquesta és la pregunta. De nosaltres depèn la resposta. I nosaltres hem triat lliures. I tu, ¿també t'hi impliqueres? ≡